

Trauma z koncentračních táborů si nesou dodnes. Liberecký kraj na ně ale nezapomněl

07. 09. 2016 15:07

Symbolickou sumou 2.500 korun pro každého ocenilo v pondělí 5. září vedení Libereckého kraje bývalé vězně koncentračních táborů. Mnozí byli odvezeni do vězení jako malé děti. A mnozí se z nich vrátili jako sirotci, když v koncentračních táborech přišli o oba rodiče.

V zastupitelském sále Libereckého kraje se sešlo 18 bývalých vězňů, kteří žijí v Libereckém kraji. Doprovázeli je jejich příbuzní a přátelé. O symbolickou částku ve výši 45 tisíc korun jako malou náplast na útrapy bývalých vězňů, kteří si své trauma nesou v sobě dodnes, požádal vedení kraje Český svaz bojovníků za svobodu.

Nejmladšímu z bývalých vězňů je dnes 74 let, nejstarší Margit Příborská má 96 roků. Přítomným poděkoval za jejich statečnost hejtman Libereckého kraje Martin Půta, který je spolu s náměstkyní pro sociální věci Lenkou Kadlecovou odměnil i drobnými dárky. Dámy dostaly navíc od hejtmana růži.

„Dějiny by se neměly vykládat podle toho, kdo je zrovna u moci,“ zdůraznil Martin Půta. „Vy jste tvořili historii naší země. A právě k lidem, kteří tvořili historii, bychom měli přistupovat s větší úctou,“ dodal.

Osmdesátiletou Boženu Tomšovou, která žije v Jablonci, odveklí nacisté po atentátu na říšského protektora Reinharda Heydricha do tábora přímo ze školní lavice. Tehdy jí bylo šest let. Rodiče, podezříváné z napomáhání atentátníkům, už nikdy nespátřila. Oba skončili v Mauthausenu, otce zastřelili, matka byla poslána do plynové komory. „Byla jsem ve skupině padesáti dětí v Plané nad Lužnicí. Měli jsme štěstí v tom, že nás paní vychovatelka, která nad námi měla dozor, učila tajně číst a počítat. Čeští četníci nám do tábora také tajně pašovali tužky a sešity,“ zavzpomínala Božena Tomšová. „Rodiče mi chyběli velmi, celý život,“ povzdychla si. Vychovali ji příbuzní.

Terezínem prošel dnes devětasedmdesátiletý Liberečan Ivan Frankel. Pocházel ze smíšeného

manželství. Do koncentračního tábora nastoupil s tatínkem. Matka byla jako árijka ušetřena. Otec z tábora utekl 4. května. Rodina se sice po válce sešla celá, ale dlouho to nevydrželo. V tehdejší divoké poválečné době se rodiče Ivana Frankela rozvedli. Sám chlapec odnesl útrapy vězení těžkou spálou a planými neštovicemi. K tomu se přidala tuberkulóza, ze které se léčil až do roku 1955.

„Poděkování od kraje mě potěšilo, i to finanční ocenění. Každá koruna je dobrá,“ řekl Ivan Frankel. *„Škoda jen, že nepřišlo dřív. Už vymíráme,“* doplnil.

Částku 45 tisíc korun věnoval někdejším vězňům sociální resort náměstkyně hejtmana Lenky Kadlecové. *„V době, ve které jste žili, nebyla slova jako vlastenectví a oddanost své zemi prázdným pojmem. Děkuji vám, že vy a váš svaz pomáháte vrátit těmto pojům obsah, jež jim náleží. Už jednasedmdesát let žijeme v míru. Neumíme si představit, že bychom za svobodu země dávali všanc své životy nebo riskovali dlouhodobé vězení,“* podotkla náměstkyně hejtmana Lenka Kadlecová.